

ΕΝΑΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΦΑΡΣΕΡ

Ο Αγγελής Βῆτος και η ζέξεχαστες φάρσες του. Τι έκακρωνες στους φίλευς του. Ο Βῆτος, ο φοιτητής και ο Μυκωνιάτης έφακάς. Παρά λίγες φένες όποιο ένα στείσε. Ένα σπαρταριστό... πένθιμο γεύμα. Ο Βῆτος και ο φευτονεμρώδ. Τά δρτύκια που θυμίζουν ταχυδακτυλευργ. Μικ φάρσα στο «Κακφενείον των Κυνηγών». Ο Αγγελής Βῆτος χατσιέμεσ.

μεταιδρψωσις τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν τελεταία εἰσοδατιά εἶνε ἀπόστεντη. Σχεδὸν δὲν έπεινε τίποτε, ποὺ νὰ δημητρὶ τὴν τάιη κονιωνίαν καὶ τὴν παλῆ της ζωῆς. Μαζὶ μὲ δόση πράσησε τὸ ποτάμι τοῦ χρόνου, εἶναι καὶ οἱ τύποι ἔκεινοι, ποὺ ἔδιναν στὴν ἄλλη τοικοὺ ιεροῖς Εὔληρην πρωτεύοντα σὲν παράξενον καὶ συγταθητικό χρωματισμό.

Τοὺς τίτους αὐτοὺς δὲν τοὺς εὐθίσκει κανεὶς μόνον μέσα στὴ Ιωνῆ, ή στὸν Εἴσοδον κόσμο. Υπῆρχαν παντοῦ : Στὶς ἀστυές, αλλὰ καὶ στὶς λάκες ἀσώιν τάξεις. Τὰ κανεῖς τῆς Ὁμονοίας καὶ τὸ Συντάγματος, τὸ ιστορικὸν παρενείο Καραϊτά (στὴν ὁδὸν Στύλων), τὰ καφενεῖα τῆς Νεαπόλεως, ήσαν γειώτα ἀπὸ ντόπιους τέτοες. Καὶ ἐπειδὴ οὐ κοινωνία ήταν μαροή, οἱ τύποι τῆς ήσαν παστύνωστα. Μεριζοὶ μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς επέζησαν διάσπαιροι φραστοὶ καὶ περνώντας τὶς ὡρες τῆς σπελαγκνού ποιοῦ φάρσας νὰ σπαραφοῦσι, γιὰ νὰ γέλασαν αὐτοὶ των ἡμέρων τους.

Ο περιφωτηρός διεισδύει τὸν Αθηναίον φαρσέρ ήταν ο Αγγελής Βῆτος. Μετριόν αναστάσιας, ζανβάς, μὲ ἵκειν φωνητικού, εἰλεῖ τὴν ὄμηρον νονούσιον καὶ παντόταν μάλιστα σὰν δημιουργὸς ὑπάλληλος... ἐν ἀγρυπνίᾳ.

Ο Βῆτος ἀγυειδεῖ, βέβαια, πιὸ ὅλο τόπο, τὴν πολιτικὴν καὶ μάλιστα ἡταν φίλος ἀμφισσέντος στὸν Ἀττικάρχη Ἀντώνιο Ζυγούσα. Τὶς προσίνες τοῦ ώρες τῆς περιόδου στὸ πολιτικὸν γραφεῖο τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ καὶ τὶς ὑπόλοιπες στὰ καφενεῖα, ποὺ ἥσαν τόπο τὰ πόνια κέντρα τῆς ἐποχῆς. Εκεὶ οἱ Αθηναίοι φαρσέροι συνεντέθησαν τοὺς εὐθίστους καὶ τοὺς τεχνίτες τῆς «χρυσοῦ νεολαίας». Τὸ μαύλον τοῦ ἡταν πάντα μποροφαγέντον ἀπὸ τὴν φάρσα καὶ εἶτε γιὰ τοῦ ἐφευρετικό, ποὺ δὲν περνοῦσαν μέρος νὰ ἐπινοήσῃ καὶ μία.

Κάποια ὁ Θεόδ. Απληγάνης, γειτοναῖς, εἶτε στὸ Ζυγούσα :

— Θανάσιμα αὐτὰ ἡ μηχανορράφισια τοῦ Βῆτον !...

Τὰ παγνίδια τοῦ ἐσάρχοντος στοὺς φίλους τοῦ ὁ Βῆτος εἶνε ἀπειρά καὶ δὲν ἴσχετο γένος «Αθηναίος, ποὺ νὰ μὴν ἔχει ἑνα». Ο Βῆτος, προσεμένον νὰ πάξῃ μὲ φάσα, αιματοφορεῖ γιὰ τὶς συνέπειες ποὺ θὰ είχε τὸ ἀστένι τοῦ. Τέτοια μέρα σφράγισε τὴν ἀρότρωνη ἰστορία :

Εἶχε ἑταν φίλον φαρστή, Μεσονιάτη, ποὺ κατοικοῦσε στὴν Πλάκα. Ο φαρστής αὐτὸς ἀναγκάστησε μὲ μέρα νὰ φιλοξενήσῃ στὸ δωμάτιο τοῦ ἑναν γέονθει τοῦ, ποὺ ἤθει ἀπὸ τὸ νησὶ Κρήτης, εναὶ τὸν καττάλουνον εἰς μαροή. Ο φαρστής παρασκήνιος, εναὶ τὸν καττάλουνον εἰς μαροή. Ο γένος ἔπεισε στὸ κρεβάτι καὶ σὲ τὸ δωμάτιο τῆς ἀρότρωσης τοῦ ὁ Βῆτος Βοημόδος τὸ φίλο τοῦ φαρστήν νὰ περιπομπῇ τὸν εκφερό τὸ μπάνιτσα τοῦ. Ένα ἀπάγεινα δινος, ποὺ ἔταν καὶ ο Βῆτος εξει, ὃ ματσίστησε πέδανε. Ο φαρστής παρασκήνιος, εναὶ τὸ φίλο τοῦ νὰ μείνη κατάντη στὸ νερό, τὸν πάτησε νὰ φράγηστε γιὰ τὴν σηρδεία.

Οταν ὁ Βῆτος ἔμεινε μόνος μὲ τὸν πεθαμένο, ἀφορεῖ σπιὰ νὰ γειτώνῃ καὶ μέσα στὸ μαύλο τοῦ ἀδιορθώτον φαρσέρ ζετανησε ἔξινα ή μανια τῆς φάρσας. Στην αὐχὴ διστάσει να βάλει σὲ ζημιωτή θάλατή, καὶ τὸ ἀπεράσιος : «Ἐπηρε τὸν πεθαμένο, τὸν ζητησε ὄνθιον ἀντίτηση στὴν πόρτα, τοῦ ἔβαιλε στὸ κεγκάλι τὸ μεγαλοπεντεψίφιο, στὸ δεξὶ πέρι τοῦ ἔβαιλε προτετάση τὸ ποτάμι, τὸν φαρστήτον, δενιστὸν μὲ σπαράγη γιὰ νὰ πήσῃ, τα σημανιώδητος μὲ καλά, ἐστεφόντος τὸ λείψανο καὶ ξήφης ἀπὸ τὸ δομάτιο....

Οταν ὁ Μεσονιάτης φαρστής ἐγήσισε, ἐξεπλάγη βρίσκοντας τὴν κάμαρα σποτεινή καὶ τὸν Βῆτο νὰ λείπει.

— Αγγελή! Αγγελή! φώναζε στὸ σχοτύδι, χωρίς νὰ λαβαίνῃ ἀπάντηση. — Αγγελή, ποὺ είσαι;

— Λαγκεῖ τοῦ φώτος, καὶ φαντασθήτη τὸν τρόπο του, διταν εἶδε τὸ θεῖο τοῦ δορίου, μὲ τὸ ποτάμι στὸ γράφο, νὰ τὸν σημαδεῖν ... Γρίφηρα διωτος ἀπὸ τὸν ἔνατο του, κατάλαβε τὴν ἀνίσην κοινωνία τοῦ τοι εἶχε πάξει ὁ φίλος του, τοῦ παίρνοντας τὸ ποτάμι, ἀπὸ τὸ γέρο τοῦ πεθαμένου, βγήκε ἔξι καὶ γύρισε τὰ καφενεῖα νὰ βρῇ τὸν Βῆτονά τὸν προτότον : «Άλλ» ο Βῆτος δέν ἤταν τόσα κουπούς νὰ πάγι σημητησάντα τοὺς κέντρους, ἔπειτα ἀπὸ ἀπὸ ποὺ είχε σημητησάντα στὸ Φάληρο, ἀφήνοντας τὸν φαρστήν φαρστήν νὰ βρῇ μόνος τοῦ τῆ λίστα τοῦ κοινωνικαγκού μυντηρίου.

— Ο φαρστήτης, ἀφού γύρισε ὡλα τὰ κέντρα, χωρίς νὰ βρῇ πουθενά τὸν

«άλιτρηον» Αγγελήρ, ζαναγόρισε στὸ νεροχό δομάτιο γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν κηδεία τοῦ διατηγμένου βρασοφόρου.

Τὶ κίνησις, ή ἀπασχόλησης του μὲ τὴν κηδεία καὶ νοτερα ή μεσολάβησης ἄλλων φυτηρών, φίλων, κατερπάνων τὸ θεῖο τοῦ ὄντον αὐτού. Καὶ θυτερα ἀπὸ τρεῖς μέρες, σ' ἓντος ζευγόντων μαγαζίων, δηλὶ η εθνική παρέα τοῦ Βῆτον, μὲ τὸν «Ατταρηγόντων» ἀνηρφότο, τὸν φαρσέρ καὶ... μεριζέσ...σαντέσες, ἔκαναν τὴν γεινή τῆς παρηγορᾶς, ἔπιαν γιὰ τὴν παταρία τοῦ μαζαρίτη, καὶ τέλος ὁ ἀλλάτος Αγγελής, μὲ τὴν βράστοντα φωνή του, ἐπραγκιδίσθη μὲνα μαζαρίτης τραγούδη τῆς ἐποχῆς, στὸν πού τοῦ πάλιρον Ιταλογοντος «Ναυπτοίος» :

Τὸ ρόδον μαραίνεται,

τὸ φύλλον ἔηρανται,

ὁ κόσμος ὁ φρότος.

Καὶ μόνον δὲ θάνατος

ἐπλάσθη θάθαντος,

ζῇ μόνον οὐτός ! ...

— Αζ εἶνε, Αγγελή, εἶπε σὲ κάπια στηγιάρι ο ἀνηρφότος, δὲν ἔπειτε νά την σάντης ποιεψεῖτο ποιεψεῖται, ποὺ μίας είλε φέρει καὶ κοπανήσῃ ἀπὸ τη Μύκονο.

— Εί, γέρος ήταν... Θεός σχωμέστον τώρα ..., είπαν οι ἄλλοι.

Καὶ τὸ γλέντι ἔξηπλονθήσης, δύτος ήξερε τότε νὰ διασκεδάσῃ, ή ζηρούσῃ νερολαία.

***

Ο Βῆτος ἔταν καὶ ἀστος κανηγός καὶ σύγχανε στὸ καφενεδάκι τῶν κυριων. ποὺ βρισκοῦσαν κοντά στὸν Στύλων τοῦ Ολυμπίου Διός. Όλοι ζέρουσαν διὰ τὸ πεντριγονούς έχοντα μὲ ἀδινάντα. Τούς δέρει νὰ φτάνουν παραμάνη, να δημογύνται φανταστικά κανηγότα, τους κατερπάνωτα.

Σὲ μιὰ ἐποχή, λοιπόν, περόμαυτος ὁρτειανῶν, πανέναντι ἀπὸ τὸν μαζού τοῦ μικροῦ καφενείου δέν κατώθισθον νὰ βρῇ δυτών, οὔτε στὸ Βάρη, οὔτε στὸ Σύνοι, ποιενά. Απογύρι γενιν ... Μόνον ένας κυριων, τοβερός φεντης, δονούσιας τεραπούλογος, Ραφτής ονομαζόμενος, παρονούσιάτης στὸ καφενείο μὲ τὴν τοάντα του γεινάτη παγίδωτα πούλια.

Τὸ ποτάμια ἔγκεννον παναίσις. Ο Βῆτος μέλεισα νὰ ζεσαμφορίσῃ τὴν ἀπόδοσι, καὶ τενερόντας κατώθισθον νὰ πληρωφορήσῃ διὰ τὸ Ραφτάκης πτυπούσαν τὸ ποτάμι σκέψη ἀπὸ τὸν ποταμό της γεινηρή διάρκειας μὲταξύ τοῦ καταράτη τὸν φαρστήραν... πούλια φορούσαντα πούλιαν πούλιαν...

— Εἶναι πρωι, λοιπόν, ο Βῆτος πατέρεις στὸ Παλαιό Φάληρο, πέρα απὸ τὸ ιστορικὸν μαγαζί τοῦ Σπροτάνου, ποὺ βρήκε τὸ πορταράτιαν νά περιμένει τὸν παρασκήνη τοῦ ποταμού πούλιας την πολιτική πούλιας...

— Εἶναι πρωι, λοιπόν, ο Βῆτος πατέρεις στὸ Παλαιό Φάληρο, πέρα απὸ τὸ ιστορικὸν μαγαζί τοῦ Σπροτάνου, ποὺ βρήκε τὸ πορταράτιαν νά περιμένει τὸν παρασκήνη τοῦ ποταμού πούλιας την πολιτική πούλιας... Επειτα ο Βῆτος ἀποζωρίζει τὸν ποταμό τοῦ φαρστήρα, μενοντας σημαντικούς μαζε το νηγόνα στὸ Κλεφάρων τὸν Κλεφάρων.

— Ο Βῆτος κάθετος, διέταξε, Ενας... ένας πορταράτης τούς τους ποταμούς, πούλιαν πούλιαν, πούλιαν πούλιαν... πούλιαν πούλιαν...

— Φοβερή γένια φέρος ! Ήλεγχεις δῶλοι. Ούτε πετρο...

— Τέλος πάγκρεας καὶ ο Ραφτάκης μὲ τὴν τοάντα γεινάτη καὶ φορούμενος ἀπὸ περηφάνεια.

— Πώλες τὰ πήγες σήμερα, Ραφτάκη ; τὸν φατάει ο Βῆτος μὲ μίας

πορταράτης.

— Περιγράμα ! Χτύπησα έντεκα δοτίναια ...

— Μωρέ, μῆλα καλά, Ραφτάκη ! Εμεῖς οὔτε σπουργίτης δὲν βρήκαμε :

— Πιφ ! έτες είσαστε απτζαμήδες ... ἀπαντά ὁ φευτονεμρώδ περι-

γροντωτών.

— Ο Βῆτος ἔμεινε σιατηλός. «Αξιανα λέει στὸ Ραφτάκη :

— Μωρέ πρότερος μὲ τὸν ποταμόν τους, αλλάσσοντας ποταμόν τους ;

— Εγγαρίστως ...

— Καὶ τοὺς δίνει τὴν τοάντα.

— Ο Βῆτος παίρνει μὲ ἀμέλεια τάχα ἔνα - ἔνα τὰ δοτίναια καὶ ἀρχίζει τὰ ἔξτατα. Ζούναε μέρη την κοιλιά τοῦ ἔνδος καὶ μέτα τη γνωστή πετιέται τὸ στηρημένο γυατάρι.

— Μωρέ, τί 'νε αὐτό ; φωνάζουν δῆλοι, καὶ μαζεύνται γύρῳ μέτρο τὸν

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Ρέπευλης περί τού Βασιλεώς Γεωργίου και τῶν ταξειδιῶν του στὴν Εὐρώπη. Μετὰ μερικά χρόνια. Ο Βασιλεὺς Γεωργίος περὶ τοῦ Ρέπευλη. Η περιφημ ἀπάντησις τοῦ κ. Βενιζέλου. Ο μακερίτης Φίξ περὶ νερού και μπύρας. Τὰ Πανεπιστημιακά σκανδάλα. Οι κ. κ. καθηγηταὶ πρὸ τοῦ ὑπουργοῦ. Ήμές ἔμεινε τὸ ἄντημα κλιτο. Ποτὲ φερήθηκε ἡ Κ. Κανάρης τοῦ ιερούκου και γιατί. Μία ὑπέροχη ἀπάντησις τοῦ μετουργικοῦ. Η τρέλλες τοῦ Μουρουζῆ. Ο κ. Παπαντωνίου γιὰ τὸ σενεδοχεῖο του Κακρενησίου. κατ.

ΡΟ ἐτῶν εἰς ἀναγραφὴ στὶς ἐφημερίδες τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι οἱ Ἰταλοὶ γιὰ νὰ προσεκάνουν Σένον στὴν Ἰταλία... ἀσχηγενῖς ὅτι πονοῦν τοὺς λεμβούνες τῆς Νεαπόλεως, ἀλλὰ και τοὺς... τελεόνας, και τοὺς χροφόλαζας, και τοὺς κατηγραφαῖς τοῦ ζένου;

Ἐτούτος ὁ θεὸς ἀτοῦ, μιὰ Ἐπαρεία Πρωτεύουσας Σένονα, ποι εἰχε συσταθῇ τότε τῆς Νεαπόλεως ἀπέτευχε ὥστε τὸ ἀπαρχούμενον στοὺς αναγραφικοὺς ἀπάντητος τῆς Νεαπόλεως νὰ ἐμφανίζονται στὸ μέρος ἐπεινα, στὸ λαϊκὸν περιεργότον οἱ ζένοι.

Ο μαραθίτης Ρέπευλης ποι τὸ ἀπούσον αὐτῷ, εἶπε, ἐνοδηντας τὶς ταπεικὲς κάθε ζροῦν περιοδείες τοῦ βασιλεὺς Γεωργίου στὴν Εὐρώπη, ὅτι ἐπεστέπετο τὸ δέλτα τῆς Αἵης, παραπλανᾶτος τὶς Διανάεις και ἀπό τοὺς τοινούς τους ἄπει τὸν ζητημάτων μας :

Οι Ἰταλοὶ πατρούσαντο τοὺς ἀπάντητοὺς και τοὺς βασιλικὰ μας εἰς ἀπάτη...

Ο βασιλεὺς τὸ διαύλος ἀτόν και ὅταν, ἀπέτι πάντα λίγα χρόνια, ἥθεν ὁ Βενιζέλος στὴν Ἑλλάδα και παρονόμως στὸ βασιλεὺς τὸν κατάλυτον τῶν ἴστορων τοῦ...

—Πότε ; Υπονομούσατε καὶ τὸν κ. Ρέπευλην ;

—Μάλιστα, Μεγαλύτερα !...

—Εἴναι αὔριος κόμιστας ; Εχει διπλούς ;

—Κανέναν !...

Τότε πότε γίνεται ἰπονομός ; Σάντα παρεγάλεια γιὰ νὰ τὸν κάπεται ; Άλλα μέτοι λέγοι διὰ τὸν εὖνεσσον πότε νὰ επιστρέψει :

Και διὰ Βενιζέλος ἀπάντησε :

—Ο Ρέπευλης, Μεγαλύτερα, δέν θέτε επαπάτησαν, ἀλλά... ἀπάτησαν τὸν ἴπονομόνιο...

* * *

Κάποτε, ποι ὁ μαραθίτης Φίξ ὁ ἰδούτης τοῦ γνωστοῦ ζωτακούσιου, ἔσανε μιὰ ἔρδουσα στὰ χωρά τῆς Ἀττικῆς, εἰδὼ ξένο ἀπὸ τὸ Κυπανδρῖτι μιὰ βρύση, μάταν στὸν δόνα τοῦ ἀπόχενην η ἐπίγειρη :

—Τὸ νέρο ἀπό τὸ βλέπεται στὴν ὑγεία :

Γνώσις τότε τὴν παρέα των και τοὺς είσα :

—Νῦν, ἐπέτειον τὰ καὶ καὶ μεγάλη... ἀλλάθεια ! Τὸ νερό βλέπεται τὴν ὑγεία και ἡ μάρα τὴν διατηρεῖ !...

* * *

Ἐδώ καὶ εἴσοις χρόνια συνέβαιναν στὸ Πανεπιστήμιο διάφορα στάχτηρα :

—Νῦν ιδούμε, λέει ο Βῆτος.

Στενάλιει τὸ καρτάκι τὰ διαβάζει δινατά, γιὰ ν' αἰωδούσιν έλοι :

—Οχι ! Δέν με σκότωσε ὁ Ραφτάκης !

Παιώνει ἄλλο δωτικά, ζούλιά της κοιτά τοις καὶ βγαίνει ἄλλο καρτάκι. Ο Βῆτος διαβάζει πάλι :

—Μήνη πιστεύετε τὸν Ραφτάκη. Είνε αθώος τοῦ αἰματός μου !

Τρίτο πολὺ δίνει τρίτο καρτάκι, μὲ τὴν ἐπίγειρη :

—Ο Ραφτάκης κόδει κόδερε. Δέν ἐσκότωσε ποτὲ του πουλί.

Όλοι εἰναιν καταπληκτοί, παν ὁ Αγγελῆς Βῆτος ξεπολυθεῖσας, σαν τὸ περιελαύνον γόργος, νὰ βράζει στηριμένα καρτάκια και νὰ τὰ διαβάζει, δεξιῶντας τὸν φορέο και τρομειό ςυντριγό. Ο δεστιχισμένος ὁ Ραφτάκης παραπολιθεῖσας τὴν σημεὶον βούρδου, κάτοντας ἕναν ὀλιγοτάτον πέσοντα κάτω ἀπὸ τὰ γένη. Τὸ περιέγοντα εἶναι δὲ οἱ ὅπιοι τὸν καρπὸν ὁ φασός διατηροῦσιν ὅποιοι ήμοιοι, ἀπορνύτας τόπου ποσιμάδει, με τὸ ζούλια που ἔσανε τὸν ποταλόν, νὰ ζεπτίσει τὰ καρτάκια απὸ τὴν κοιτά τοὺς...

—Μιᾶ ! ξέλεγε, ἀλλά τυχερό !...

Τέλος ο Ραφτάκης ομριδήστε καὶ ἔμεινε, γιὰ νὰ μήν ζανατατήσῃ στὸ Κινηγόνιο τῶν Κεντρικῶν.

* * *

Ο Αγγελῆς Βῆτος ήταν κοσμογάντος στὴν Αἴηνα, όπι μάνο γιὰ τὸν εἴθισμο καραβετῆρα τοῦ ἀλλὰ και γιὰ τὴν ἀγάλη τοῦ καρδιά. Τὰ τελείωτα λειψανα τῆς πατρικῆς τοῦ περιουσίας τὰ ἔγαγε μὲ τοὺς φίλους του. Καὶ διὰ πάλεν βρέθηκε σὲ ὀνομάσιας στενοχόροις, «έπιστρεψε εἰς τὸν ἄντημα τοῦ» — διατος ἔλεγε ο ίδοις — νά δεχθῆ δημοσίεις θέσι. Και διορίστηκε ἀστινόμος στὸ Λαύριο ! Γῆς ἐποιη ἔστενη ἡ ἀστινόμη ήταν δημοτική. Η ἀστινόμη δραπετεῖ τὸν Αγγελῆ Βῆτον στὴ νεῳρή τότε πόλη τῶν μεταλλίων, ἔζει, διποτε είνε φροιζό, τὰ φαρδά της ἀνέρδοτα. Θύ τὰ δημητριδούσια καὶ αὐτὰ σε ἀλλα μας φύλε.

δάλα, τῶν διποτε διάφορα ήσαν διάφορα καθηγηταῖ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔγινε σχετικὸς μεγάλος θύρων στὸν Τάπο, ή τοτε καθεργητής συνέστησης μιὰ ἐπιτροπὴ ἢστη καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, τοῦ νὰ ἔσπειθαι τὸ Πανεπιστήμιο.

Η ἐπιτροπὴ διώσι μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ επονεγκείο να λογοδοτήσῃ γιατὶ δὲν ἔχαλε τοὺς εἰποτηγόνας καθηγητάς ν' ἀπομονώθησεν.

Τότε ὁ ἑταῖρος καθηγητῶν τῆς ἐπιτροπῆς Βάσης είτε στὸν πουογό :

—Μᾶς καλέστε, προς ἄποργο, εἰς ἄποργον, γιατὶ δεν γνωμοδοτίσμενον ἔναντιον θύμωντον συναδέψουμεν. Καίτι, γνωμοδοτήσεμεν, ἀλλὰ η γνωμοδοτήση μας γινεται δεκτή. Αλλά, την δὲν γίνεται ; Πότε διεργασθεῖσθαι στὸ μέλλον ὁ καθηγηταῖ ποὺ συνέβηται ν' ἀπομονώσειν ; Μᾶς διούτε τοὺς λόγους σας, λέροις πουογόγει, διη τοῦ δεκτοῦ επονεγκείου ;

—Η πότισμον διώσι μιὰ διόσισταινεν ;

Καὶ ἔται, κατεαζο καμαρᾶς και λεζόνασ», ποι λέει και η παρομια τοῦ λαοῦ, «έξαλψη τὸ παύδο, δημητρίους μη ἐπότεσιν τῆς ἐκσαμαδίσεως τοῦ Πανεπιστημίου, στὰ 1919 μετα Χριστον ...

Στὴν πρώτη Ελληνικὴ Γερονία, ἐπὶ «Οδονος, γνώτας κάποια σεντήρια γιὰ ἔνα τελεσίγυμφο ποὺ Σουλτάνος πρὸς τὴν Ελλάδα». Ο Κονσταντίνος Κανάρης, ποι ἤταν τότε ἀπειλοπιλεύμενος γερουσιαστής, συνέστησε τὴν συνταζή μιὰ μετριαστή απαντήσειν καὶ διαστολήν η «Ελληνοτορεάζεις σχέτεις».

Η φονιών διώσι μιὰ σηνάστισ τοῦ διαλισσούματος ἀπέδοθη ἀπὸ τοὺς καθηγητῶν τότε γερουσιαστῶν τοῦ διεύλια, και κατούσιον απ' αὐτοὺς φοτῆσε τὸν Κανάρη :

—Μήτως φοβάσαι τοὺς Τεφρούς, σύροι Κανάρη :

—Τότε ὁ γενναῖος πορτούτης τὸν ἀπάντησε :

—Ναι, εἰνὲ ἀλλάθεια διη τοὺς φοβηθούμενούς μας τόποις φοβηθεῖσα, διατος δὲν δή μη πρέπει νὰ τοὺς φοβήσαιμαται ...

—Μιὰ μέρα ! φονάζει στὸ γαραδίνο.

Ἐνας πελάτης, ποι καθόταν δίπλα τοι, εἶπε τὴν ιδία στιγμὴ στὸ γαραδίνο :

—Κι' ἔμενα μιὰ μέρα :

Τότε ὁ Μορδούλης γέρασε και είπε εἰδομένος στὸ πελάτη :

—Σάς παρασύλω να μην σινδιάζετε τὴν δημή σας παραγγελία μὲ τὴν ιδιαι τοῦ...

Κόκκαιο ὁ πελάτης.

* * *

Ο κ. Ζαζ. Παπαντωνίος ἔγινε πάστο τὸ «Εαπόρος» τὰ ἔξι, τὰ τὴν ἀστινόμησι τῶν ζενοδοχείων τοῦ Καρπενησίου :

—Μιὰ φασὶ κάποιος ζένος δικαστήσας, και ὀλίγον μένων, πήγε στὸ Καρπενήσιο και κατέψησε ο ἔνα ζενοδοχείο. Έτει ποὺ καθότανε, εἰδε τὸν τοῦ γενάριον παραδίαι και κούτησε τὸν ζενοδοχείο τοῦ ζενοδοχείου :

—Ἄντα τὸ μαδά στὸν τοῦ εἶνε μένης η.....

Δὲν πρόφτωσε μέρος νὰ τελειώσῃ και ὁ ηγετής τοῦ ζενοδοχείου τὸν ἀπάντησε :

—Χτινάτε τὰ χίρια σας πατημάται, και ὃν δὲν πετάσσετε, είνε ποτέσιαν ...

—Ο καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σάββας, σ' ἔνα σίγγραψαι τοῦ ἔχει μαραγιάτι :

—Τὸ δέρμα, ώς δργανον αισθήσεως, ποράγει τὴν ἀντίληψιν, οὐ μόνον τῆς ἀφῆς, ἀλλὰ και τῆς θερμοκρασίας.

Και ἔνας έχθρος τοῦ καθηγητῆς τοῦ ἀπάντησε :

—«Ωστε η ἀντίληψις παράγεται, κατὰ τὸν κ. Σάββαν, ὅχι εἰς τὸν ἔγκεφαλον, ἀλλὰ εἰς τὰ πόδια, η για τὴν ἀκρίσειαν, στὸ δέρμα τῶν ποδιῶν !....